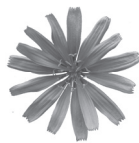

Adriaan Bekman

Het laatste avondmaal

cichorei

Bekman, Adriaan

Het laatste avondmaal / Adriaan Bekman – Amsterdam: Cichorei

www.uitgeverijcichorei.nl

© 2017 Adriaan Bekman

ISBN 978 94 91748 59 2

Redactie, omslagontwerp, layout en zetwerk: Jaap Verheij

Schilderijen: Adriaan Bekman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher.

Inhoud

Brood en wijn	11
Hof van Getsemane	17
Veroordeling	23
Doornenkroon	29
Kraaien van de haan	35
Kruisiging	41
In het graf	47
Drie dagen terugblik	53
Hemelvaart	59
Pinksteren	65

Brood en wijn

Op de tafel liggen nog broodkruimels en staat mijn lege wijnglas van gisteravond.

Iedere dag voltrekt zich hetzelfde ritueel.

Na een dag van wachten wordt het brood gesmeerd en belegd met kaas en wordt uit de open fles wijn een glas geschonken.

De avondkrant wordt gelezen en het leed van de wereld verwerkt.

Het wordt tijd de tuin weer eens bij te werken, het is een wildernis.

De kinderen beklagen zich erover dat de tuin een woestijn is geworden en maken zich zorgen over mij, die al zijn hele leven deze tuin geschoffeld, ingezaaid, beplant en geoogst heeft.

De burens klagen dat mijn tuin niet meer de oude is.

Ze zijn zeker bang voor hun eigen ondergang.

Terugkijken op je leven, de zoete herinneringen strelen in je eigen gedachten, is al wat overblijft om te doen als de ouderdom je botten stram en onwillig maakt.

Ik heb een mooi leven gehad. Niet erg opzichtig of spectaculair, zou ik zeggen, maar wel vervuld van kleine gedachten en moedige stapjes in het onbekende.

Hoe lang zal ik nog aan deze tafel mijn brood en wijn kunnen eten en drinken?

Het is de vroege avond die mij het meest dierbaar is geworden. De dag is moeilijk om door te komen, het alleen zijn al zo vele jaren.

Steeds later opstaan, steeds langer tijd nodig hebben mij te wassen en te scheren.

Het ontbijt is de lunch geworden.

Ik kook de aardappels en schil de wortels, doe er wat zout, melk en boter bij en doe dat haast iedere dag.

Toch merkwaardig dat het nooit gaat vervelen en mijn gevoelige darmen dit nog altijd aankunnen.

Het middagslaapje duurt soms uren en als ik gebroken wakker word, hijs ik me op de sofa en denk aan wat vergaan is en niet meer terug zal komen.

Ooit zaten we met z'n twaalfen rond de tafel en genoten van het avondmaal. Ik zat aan het hoofdeind van de tafel en mijn lieve vrouw tegenover me. Aan beide zijden vijf kinderen.

Jeugdige overmoed van ons beiden zorgde ervoor dat er ieder jaar een nieuw leven ons huis binnen kwam. Steeds meer werd de tuin tot moestuin en zorgde ik naast het werk voor verse groente die de jaargetijden weerspiegelde.

Mijn lieve vrouw is jaren geleden gestorven en alle kinderen zijn over de wereld verspreid hun eigen leven ingestapt.

Nog een dochter is gebleven, de oudste woont niet zo ver weg en komt af en toe eens kijken hoe het gaat.

Er is niet veel nieuws te vertellen en ik mag me gelukkig prijzen dat mijn gezondheid me nog altijd op de been houdt. Veel kleine klachten natuurlijk, maar dat laat ik niet merken. Met pilletjes en zalfjes red ik het prima.

Niet alleen de tuin maar ook het huis met zijn vele kamers wordt een zorg. Een dikke laag stof op de vensterbank, de mot in het vloerkleed, de verwaarloosde spullen in de kasten en op de vloer. Ik kom er liever niet meer. De woon- en de slaapkamer zijn me genoeg. De keuken ruim ik naar beste vermogen nog af en toe op.

Je hebt het zelf niet meer in de gaten en dat is maar goed ook. Een keer per week levert de winkel mijn etenswaren aan mijn voordeur af. Een keer per maand wordt mijn administratie bijgewerkt door de boekhouder, een oude vriend. De financiën moeten wel op orde zijn vind ik. Dat zou me veel te nerveus maken als dat niet klopt. Ik houd wel graag het overzicht.

Gisteren was er een aardige mevrouw van de thuiszorg. Dat had mijn oudste dochter georganiseerd. Ze kwam eens kijken hoe het er met mij voor staat. Ze ging het hele huis door met haar aantekenboekje. Ik vroeg nog of ze een kop koffie lustte, maar blijkbaar had ze daar geen trek in.

‘Hoe gaat het met u, meneer Lamers?’ vroeg ze.

‘Nou, wel goed, denk ik.’

‘Eet u wel voldoende? U ziet er toch wel wat mager uit.’

‘Ik kan gelukkig nog voor mezelf zorgen, elke dag een warme maaltijd en’s avonds brood en wijn.’

‘Komt u nog wel eens in de tuin? Het ziet er naar uit dat die een beetje verwaarloosd is.’

‘Niet zo vaak meer, moet ik toegeven, maar als het weer een beetje beter wordt, dan ga ik natuurlijk weer aan de slag.’

‘Gelooft u dat zelf, meneer Lamers?’

‘Nou, ik denk het wel.’

‘Ik spreek binnenkort met uw oudste dochter. We willen graag kijken wat de komende tijd het beste voor u is.’

‘Dat is niet nodig hoor, ik red mezelf nog prima.’

‘U bent te optimistisch, meneer Lamers, u verwaarloost uzelf.’

‘Mevrouw, ik ben oud, maar nog niet der dagen zat, als u begrijpt wat ik bedoel.’

‘We hebben het beste met u voor, meneer Lamers, u kunt op ons vertrouwen.’

Ze staat met een ruk op, geeft me een hand en verdwijnt door de voordeur.

Wat moet ik hiervan denken? Ik hoop toch dat ze me met rust zullen laten.

Ik houd van dit huis. Hier ligt mijn leven opgeborgen in al die kamers met al die herinneringen. Ze kunnen me hier het liefst op een dag dood vinden. Rustig gestorven in zijn bed, zo zal het eruit zien. Tot het laatste moment heeft hij voor zichzelf gezorgd, zullen ze zeggen. De kinderen zullen trots op hun vader zijn. Ik heb ze nooit lastig gevallen, met niks eigenlijk.

Ze kunnen dan toch een aardige erfenis verdelen, het huis is zijn geld waard. Ik denk niet dat een van de kinderen hier gaat wonen. Daar is het te groot voor en ook te verwaarloosd. Nee er zal een ander groot gezin in komen wonen en die zullen het weer netjes opknappen.

Hof van Getsemane

Mijn kamer is drieënhalf bij vierenhalf. Ze hebben mijn eigen stoel en de klerenkast meegenomen. Dat is alles. Ik zit hier nu drie weken en het is een hel. De verzorgers vallen op ieder ongelegen moment je kamer binnen. Ik schrik elke keer als ik gestoord word. Onverwacht staan ze voor je neus. Ik hoor niet meer zo goed en de deur mag ik niet afsluiten. Ik weiger naar de openbare ruimte te gaan. Ze willen me met alle geweld beneden hebben, maar ik verdom dat. Ik wil mijn rust.

Opeens stonden ze voor mijn deur. Mijn oudste dochter was er al een uur eerder maar ze heeft niets gezegd. 'Wil je een kop koffie?' vroeg ze en dat verraste me. Dat heeft ze anders nooit gedaan. Dat had al mijn argwaan moeten wekken, maar ja, ik ben goedgelovig en altijd positief als het om mijn kinderen gaat. De deurbel ging en een magere mevrouw betrad de kamer nadat mijn oudste dochter had opengedaan.

'Hoe is het, meneer Lamers?' zei de mij onbekende dame.

'Zijn gangetje', zei ik nog.

'We komen u ophalen', zei de stramme dame.

Het zweet brak me uit. 'Hoe bedoelt u?' vroeg ik haar en keek uit het lood geslagen naar mijn oudste dochter. Die liep snel de keuken in en zei niets.

'U gaat naar het verzorgingshuis, meneer Lamers. Dat is veel

beter voor u dan alleen in dit grote huis.’

‘Het is mijn huis’, probeerde ik nog, maar het had geen zin. Mijn oudste dochter kwam met een koffertje in de hand weer de kamer in.

‘Kom pa, we gaan.’

Als verlamd trok ze me uit mijn stoel, waar ik al die jaren mijn plekje had.

Buiten wachtte een auto van het verzorgingshuis en ik werd door de stramme dame op de achterbank geplaatst.

‘U hoeft zich geen zorgen te maken’, zei ze nog en ze sloot de deur.

Een jonge man reed de auto. Mijn oudste dochter zat zwijgend naast me en keek naar buiten. Ik rook haar natte zweet, dezelfde lucht als toen ze vroeger van het sporten thuis kwam en direct aan tafel bij het eten aanschoof.

Ik heb de eerste dagen in die kleine kamer in mijn stoel gezeten en ik voelde me totaal verlamd en verlaten. De verzorgsters waren eerst nog wel aardig maar ze werden al gauw geïrriteerd en sleepten me als het ware naar mijn bed. Het eten kon ik niet door mijn keel krijgen en het smaakte nergens naar.

Mijn oudste dochter bezoekt me nu elke week een keer. Ze probeert me op te monteren.

‘Je zult er snel genoeg aan wennen, pa. Hier ben je gelukkig goed verzorgd. Dat is voor ons ook een zorg minder, begrijp je dat?’

Wat zal ik dan zeggen. Zo voelt het helemaal niet. Ik zorgde toch voor mezelf? Niet meer als een kwieke jonge man, maar het

ging. Nu ben ik een ontwortelde boom waar de laatste blaadjes vanaf vallen.

Gisteren was er een mevrouw van het katholiek verbond die me bezocht. Ze vroeg eerst of ik het goed vond om samen wat uit de Bijbel te lezen.

‘Nou, als u dat wilt doen, waarom niet.’

Ze sloeg de Bijbel open en begon te lezen. Het ging over het laatste avondmaal. De apostelen en Jezus samen in een zaal waar gegeten en gedronken werd. De verrader Judas die verdween om zijn slechte zaak voor te bereiden. Johannes aan de borst van de meester. Ik moest erbij huilen.

‘Waarom huilt u?’ vroeg ze me.

‘Ik heb geen idee, het raakt me’, zei ik.

‘Gelooft u?’ vroeg ze me.

‘Ik geloof in mezelf. Ik geloof zeker dat er wat na de dood is. Niet dat ik dat weet, maar het is zo veel spannender dat te geloven dan te geloven dat er niets meer is. Dat zou voor mij het leven van heel veel zin ontdoen.’

‘Wat zegt u dat mooi’, zei de mevrouw van het katholieke verbond en toen moest ik verdomme weer huilen.

‘Ik zie dat u het hier niet fijn vindt’, zei de mevrouw en ze lachte me vriendelijk toe.

‘Wat zal ik?’ zei ik, ‘je hebt geen keus. Ik was graag thuis gebleven maar mijn oudste dochter besliste anders. Voor ik het wist zat ik hier, ze hebben mij eigenlijk niet gevraagd. Ik kon nog alles verzorgen, de tuin was wel een probleem maar dat hadden ze toch voor me kunnen oplossen?’

‘Zo gaat het, meneer Lamers, zo gaat het. Maar hier bent u goed verzorgd toch, dat is toch ook niet niks.’

‘Wat zal ik zeggen, mevrouw. De ziel wil ook wat. Als die niet verzorgd is, kun je het wel schudden. Ik voel de levenskrachten wegvloeien. Wat voor doel heb ik nog in het leven?’

‘Dat is het, meneer Lamers, u heeft een doel nodig. Wat zou dat kunnen zijn?’

‘Geen idee, mevrouw. Wat is de zin van het leven als je verzorgd wordt en er niets meer te doen is? Je kunt in je stoel zitten en anderen zullen voor jou denken en doen. Dat is toch geen leven? Ik kan hier niet zomaar wegwandelen. Er is geen huis en geen tuin meer.’

‘Heeft u zin om even naar buiten in de tuin te gaan, meneer Lamers?’

‘Het regent, mevrouw, dat lijkt me niet zo’n goed idee. Maar een andere keer kunnen we dat doen.’

‘Goed, meneer Lamers, dan ga ik weer. Ik zal u binnenkort weer eens opzoeken.’

‘Dank u wel, mevrouw.’